

V. rész

who's who ?

Sz.G.

Hosszú jégen hanyatlanak végig az alvásba hullók,
szél nem zörget ott semmit, s a merev ég világossága
nem zuhog: áll.

A jég alatt vonuló sötétség ragyogásából sem nyílnak
fel tölcser-szemei forgó örvényeknek, nem nyílnak
ilyen vízivirágok a hullám nélküli nemlét arcán.

Elválnak az alvóktól a lelkek, mint a buborék,
kószálnak úszva a jég alatt, akár a gömb is erre-arra,
mint medúzák, ragyogó, sötét folyadékban. Jaj,
az alvók

lelküket a halálba merítik.

Ó, az alvók a lét jegére, ó, hogy kifeküdtek.

És látni néha azt is: hogy magyalbogyóként a lélek
a nemlét vizében összeroppan.

S mikor az ébredés vízikakasa szólal,
testéhez minden lélek visszatér, csak annak lelke
nem jön,

kit álmában ért halála.

Itt fekszenek ők a merev napsütésben,
itt fekszenek mind a holtak és az alvók.

Egy napon,
mikor nem őrzött engem gyertya, sem a kedves szeme,
és ott feküdtem én is, elkószált a lelkem,

el is vészett, s mikor a vízikakas szólalt, másnak
lelke tért meg hozzám, Szőcs Géza lelke

(és elaludni mindig úgy, hogy hátha –)

ó jaj, Szőcs Géza elcserélte velem a lelkét,
velem, ki nem tudom már nevem sem

A QUETZALCOATLI KOPORSÓKÉSZÍTŐ

így szólt egy este a feleségéhez:

– Figyeled? hogy
csattog az élet ablakain
s fön, kinn a cserepek tükörén is és oldalt
hog, tekereghet
a falakon sugarak patkóinak dobogó dobogó futótüze
sárga
sárga futótüze kop-kop
– verdesi verdesi egyre
vissza-visszahullva döng
döng darázsdédköd füstbuzogánya,
porzik, fölszáll, s lecsap mint a kánya.

Haj, ma hajnalban elsorvadt a kertben
az utolsó szál datura is, lúdláncot fújt a huzat az
égen,
vitte őket: mint az ostor, kihajtá őket a templomból,
de lent, a kerítés körül
Talp Anyó settenkedett

– Talp Anyó, Méh Apó,
egér, egér, miért sírtál,
mért neveltél, hogyha sírtál,
egér-begér, gyere ki,
ég a házunk ideki. ..

Soha, igen, soha nem fogok én már a kék almákból
enni?
a fekete posztóval bevont fennsíkokra sem teszem
én már a lábam,

szegény lábam, mikor érsz te a posztófennsík
üvegtömbjei közé,
üvegkoporsók ott és mályvazaj.

És sehol itt egy monostormadár.

A halál idegen tőlem, mert a léten kívül esik,
létem idegen tőlem, mert adatott nékem,
halálom nem az én halálom,
mert létem nem az én létem.

Jaj, ki is vagyok én, magasságos hét menny,
beéjjeledik és ég rajtam a házam –
száraz ingem lesz nekem a föld.

AZ ÍRÓ ÉS A KEREKEK

Milyen az Attiluska:

elindulni tegnap este törpe-utcákon arra ahol
görbe fafogú vaslétra visz az égbe itt
szalad fel néha a vasmacska hogy horgonyként
szakadjon bele

a fekete kemény mederbe amelyben a föld folyik:
hogy úgy induljon el az ember hogy tudja:
megvárja a vasmacskát vigyen föl az égbe –
elindulni míg nem is egy kút a horkoló kertek
torkában kutyaként ordít föl (fele) bugyborékol
s föltör rajta a hang akár az alvadt –

Annak a dolognak ott fönna fénye nem *süt* – igaz ?
legomolyog mint a cigarettából kibúvó
nagy fehér rongysárkány – kimászik.

Bizony az egykori holdállatok sírján
kereszt itt-ott kivetett gyökerek
és lépések

A levegő üregi kígyói az átlátszó testűek
amikor farkukkal fölverték az utacsák porát
nem köhöggett meg Attiluska? a feldörömbölt por
amely
úgy száll föl-föl
mint belülről vert dob bőrén a liszt –

(A félelmet torkodba lopja
kőlábú lovak kőgaloppja.)

Érezted talpad alatt
hogy gomolyognak a földben úszó vándorló felhők
ők akik a sínen túl a homokból kiugornak
s mint roncsok folytatják nem kiszámítható-útjukat
sárga
cél irányában

.....
torkára fagyott a kutaknak a kiáltás
nagy jégtuskó hever most a kutak
gégéjében
vasmacska
nyávog

Ő hosszúnyakú lúddal táncol a sínen
a főnről legomolygó nagyon is erős fényben
tovább
tov